

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянки Ославської Марії Володимирівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 90, пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII, пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII

м. К и ї в
14 травня 2018 року
№ 167-1(I)/2018

Справа № 3-191/2018(1877/18)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянки Ославської Марії Володимирівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 90, пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43), пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного

забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 22, ст.145).

Заслухавши суддю-доповідача Гультая М.М. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Ославська М.В. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 90, пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (далі – Закон № 889), пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (далі – Закон № 213).

Статтею 90 Закону № 889 передбачено, що пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону України „Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування“. Згідно з пунктом 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889 визнаються такими, що втратили чинність:

„1) Закон України „Про державну службу“ (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490 із наступними змінами), крім статті 37, що застосовується до осіб, зазначених у пунктах 10 і 12 цього розділу;

2) Постанова Верховної Ради України від 16 грудня 1993 року „Про введення в дію Закону України „Про державну службу“ (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 491);

3) Закон України „Про державну службу“ (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 26, ст. 273; 2014 р., № 1, ст. 2, № 12, ст. 178, № 22, ст. 798; 2015 р., № 4, ст. 17).“

У пункті 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 передбачено, що у разі неприйняття до 1 червня 2015 року закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, на загальних підставах з 1 червня 2015 року скасовуються норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії/щомісячне довічне грошове утримання призначаються відповідно до законів України „Про державну службу“, „Про прокуратуру“, „Про судоустрій і статус суддів“, „Про статус народного депутата України“, „Про Кабінет Міністрів України“, „Про судову експертизу“, „Про Національний банк України“, „Про службу в органах місцевого самоврядування“, „Про дипломатичну службу“, Податкового та Митного кодексів України, Положення про помічника-консультанта народного депутата України.

Автор клопотання вказує, що зазначені положення Закону № 889 та Закону № 213 суттєво звузили зміст його прав і свобод, зокрема на належне пенсійне забезпечення та достатній життєвий рівень, що, як він вважає, не відповідає статтям 8, 22, частині першій статті 46, частині першій статті 58, статті 64 Конституції України.

На підтвердження цього до конституційної скарги долучено копії постанов судів, у яких Ославська М.В. була стороною у справі, а саме Коломийського міськрайонного суду Івано-Франківської області від 20 квітня 2017 року, Львівського апеляційного адміністративного суду від 15 червня 2017 року, Верховного Суду від 28 лютого 2018 року.

Також автор клопотання наголошує, що „Кабінетом Міністрів України до цього часу не визначено порядок перерахунку пенсії державним службовцям, чим звужено та обмежено конституційне право на належне пенсійне забезпечення“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із частиною першою статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу.

Ославська М.В. звертається до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), пункт 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213, однак він в остаточному судовому рішенні – постанові Верховного Суду від 28 лютого 2018 року – не застосовується, а отже, не може бути предметом перевірки Конституційним Судом України на відповідність Основному Закону України.

Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону. Цієї вимоги автор клопотання не дотримав, а лише зазначив права, які, на його думку, були порушені судами, однак аргументів щодо невідповідності Конституції України положень статті 90, пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889 не навів.

Ославська М.В. наголошує, що зазначеними положеннями Закону № 889 припинено перерахунок пенсій державним службовцям у зв'язку з підвищенням посадових окладів працюючим державним

службовцям, що призвело до суттєвого звуження змісту та обсягу їх існуючих прав і свобод, зокрема на належне пенсійне забезпечення.

Однак Законом № 889 змінено порядок реалізації права на пенсійне забезпечення та підстави для перерахунку пенсій державним службовцям.

Конституційний Суд України у Рішенні від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011 зазначив, що одним з визначальних елементів у регулюванні суспільних відносин у соціальній сфері є додержання принципу пропорційності між соціальним захистом громадян та фінансовими можливостями держави, а також гарантування права кожного на достатній життєвий рівень (абзац сьомий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини); передбачені законами соціально-економічні права не є абсолютними; механізм реалізації цих прав може бути змінений державою, зокрема, через неможливість їх фінансового забезпечення шляхом пропорційного перерозподілу коштів з метою збереження балансу інтересів усього суспільства (абзац десятий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини); зміна механізму нарахування певних видів соціальних виплат та допомоги є конституційно допустимою до тих меж, за якими ставиться під сумнів сама сутність змісту права на соціальний захист (абзац одинадцятий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини).

Отже, Ославська М.В. не дотримала вимог частини першої та пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Відповідно до абзацу першого частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону.

Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянки Ославської Марії Володимирівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 90, пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII, пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Головатий С.П.

Гультай М.М.

Колісник В.П.